

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Ad Archiepiscopos Et Episcopos Galliae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

ANNO CHRISTI 1160. Alexandri imperatoris huius possimus intellegere, & inferius innotescit, licet textus depravatus legatur. GAL. L. I. E.

his quæ gesta essent in Conciliabulo Papiensi, literas dedit, quas ob plenam rerum gestarum significationem hic describendas operæ-precium duximus, sic enim se habent:

AD ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS * ANGLIÆ.

QVANTA tempestate laboret ecclesia, atque in quanto videatur periculo constituta, vestra, quos hic dolor tangit, prudentia non ignorat. Et filii quidem Babylonis prospiciunt & exultant, qui quasi certum auspicantes de procellarum quantitate naufragium, ad diripiendas sarcinas & ipsa nauigii tabulata concurrunt. Nobis autem securitatem præstat diuina promissio, qua portas inferi aduersus eam præualere non sinit, sed vexationis iniurias victoria certitudo compensat. Neque enim desperationi locus est, ubi causam rectitudo commendat, & virtutem patientiæ firmat interim conscientia veritatis. Causæ siquidem nostræ nec ignota veritas, nec incerta iustitia, sed res luce clarior, & prauitatis nube negotium purgat, & omni iudicium absoluit errore.

Si enim persona personæ comparetur, nostram perfectio scientiæ & omnium virtutum format integritas, quod non magis nostræ, quam aduersariæ quoque partis testimonio confirmatur. Alteri vero si nobilitas generis, & quæ sita ob hoc ipsum potentium gratia subtrahatur, non erit vnde ad maiestatis apostolicæ fastigium audeat aspirare. Sed & si facta electionum inuicem conferantur, electionem nostram omni ordine, omni solennitate, omni denique ratione subnixam, alteram plenam impudentia constat, & omni rationis adminiculo destitutam. Numquid enim vnus episcopi, ipsiusque quem nostis, & duorum cardinalium toti ecclesiæ præiudicabit auctoritas, & reprobata vniuersitate catholica, intra quaternitatis huius angustias coarctata crederetur? Numquid consecrationi rite ac solenniter per eam cuius interest multitudinem celebratæ ea, quæ postmodum per paucas ipsasque emendicatas manus contracta est, poterit præualere? Numquid impudentiam coniecti sibi propriis manibus indumenti minax redemptorem satellitum violentia consecrabit? Certum siquidem est, Octavianum ecclesiam beati Petri, cum ibi celebranda foret electio, armatorum copia com-

pleuisse, vt quod de meritis suis, & sanctorum patrum gratia non sperabat, strictis in ceruices resistentium gladiis vsurparet.

Denique consensu omnium in personam sanctissimi patris Alexandri firmato, dum ipse laudabili verecundia renuit & excusat, impositumque sibi manibus fere omnium pluuiale repellit, dissimulare vltterius ambitio non potuit vel differre; sed effusa temeritate, nullo adhuc cardinalium, sicut dicitur, prosequente, cucurrit ad cathedram, ea nimirum fiducia, quod inuitis armatis non posset ab inermibus amoueri. Pari quoque palatium festinatione conscendit, vt primus vtramque cathedram videretur insedisisse, & quem iure non poterat, saltem de festinatione fortiretur ascensum: quo predicti tres eum de tota vniuersitate secuti sunt. Alii gladiis discurrentibus territi cum electo suo in munitionem proximam concesserunt, vbi eos aduersarius ille nouem diebus obsessos gladiis tenuit & inclusos, exiguam sicut poterant alimoniam toto illo tempore mendicantes. Vnde etiam sibi mentiendi causam componit iniquitas, asserens Octavianum, priusquam alter eligeretur, per nouem dies apostolatus cathedram solitarium insedisisse, quasi ille ab initio, licet renuerit, non fuisset electus, vniusque violenta possessio sanctificare iniustitiam, & ambitionis audaciam valeat expiare.

Porro illi de carcere beneficio senatus e ducti, ad locum, quo apostolica insignia seruabantur, Domino miserante, perducti sunt, vt electio manciparetur effectui, & electus gratiam consecrationis per manum Ostiensis episcopi, ad quem hoc iure speciali pertinebat, acciperet. Denique cardinales & episcopi, qui per diuersas prouincias legationis fungebantur officio, ad eum pari deuotione conuersi sunt: totique iam ecclesie Dei indubitata tranquillitatis serenitas arrideret, nisi homo ille ad preparatum imperatoris auxilium transfugisset. Verum ille glorie sue, & non Dei sedulus amulator, desiderii complendi, quod de proauorum exemplo conceperat, occasionem latibundus accepit. Nostis enim predecessores eius ad subiugandam ditioni sue Romanam ecclesiam a longis retro temporibus aspirasse, ipsosque aduersus eam semper vel suscitasse vel fouisse schismaticos, quo magis iure eius, cui ipsi

ANNO
CHRISTI
1160.

ministerium debent, affectatum possent imperium exercere, eamque ad suam conuerso ordine non disponere sed euertere voluntatem, bene tamen, quoniam quisquis ad hanc de confidentia potestatis illius prorupit audaciam, in ruina sibi factus est, ceteris in exemplum, quo confusa deinceps cesserat elatio, & sua ecclesie Dei dignitas & reuerentia seruaretur. Ceterum hic blanda schismatici desperantis humiliatione seductus est, dum ille personam suam arbitrio eius exponit & causam, neque se quidquam fore, nisi de sola ipsius voluntate presumit. Vnde & ad pedes eius ipsa dicitur apostolatus insignia resignasse, posteaque de manu ipsius inuestituram accepisse per anulum, vt veteri scilicet quaestione composita, regnum plane de sacerdotio, de spiritualibus temporalia, de ecclesiasticis viderentur saecularia triumphasse. Indignum facinus, omnibusque saeculis detestanda malitia, ordinationem scilicet diuinam qualibet temeritate conuerrere, & redemptam sanguine Christi perimere libertatem.

Pradictus itaque princeps negotium suum, tamquam sub umbra pietatis exercens, ecclesiasticum congregauit saeculari potestate Conuentum, vt presumptionem schismatici illius proprio roboraret assensu, & quos posset ad obedientiam illius tyrannicae potestatis terroribus inclinaret, ea siquidem intentione, vt vtriusque gladii virtute comminuta pristinam reformet imperii maiestatem, vt vtriusque inuicem cooperante potentia, omnia regna propriae subiiciat ditioni. Porro illi, quos schismatico conciliauerat necessitas, aut voluntas, falsitatis & blasphemiae symbolum conscripserunt, vt quod de veritate non possunt, saltem conquistae multitudinis suffragio praeualere credantur. Quod scriptum si forte contigerit ad sapientiae vestrae venire conspectum, multa plenum falsitate creditis, licet etiam, si absolutam contineret in omnibus veritatem, nihil, quod ibi dispositum sit, aliquem de iure fortiretur effectum. Neque enim arbitrium dici potest, ad quod voluntaria partium compromissio nos astringit; nec iudicialis sententia, quae nec ab ordinaria iurisdictione, nec a delegata, procedit. Sed & causam communem priuata auctoritate decidere, qua arrogancia praesumpserunt, nobisque tamquam inferioribus imponere magistra-

tum, quos diuina bonitas pares ordine, & etiam spectabiles constituit dignitate? Sed neque causa dici debet, ubi inter consentientes nullum potuit esse litigium: neque sine contradictione quaestio vel formari potuit vel absolui.

Ad hæc, si quod de Octauiano factum est, ab initio forte non valuit, ex post facto istorum nullo iure valuit confirmari, cum ipse iam ab eo, qui poterat, condemnationis sententiam, debitive poenam anathematis excepisset. Scio sapientiam vestram validioribus argumentis potioribusque rationibus abundare, ut Papiense illud Conciliabulum nullius reputetis extitisse momenti, * a vobis etiam minus intelligentium simplicitas valeat edoceri. Benedictus autem Pater misericordiarum & Deus totius consolationis, qui ecclesie Gallicane solitam misericordiam benignus impendit, ut eam semper & agnitione veritatis illustret, & pedes eius a iustitie tramite nullatenus aberrare permittat. Sicut enim omnes, quos ad oppressionem Romanae ecclesie rabida Teutonici furoris prouexit inuidia, virtus Altissimi manifesta deiecit; sic omnibus, quos deuotio Gallicana suscepit, victoriam semper contulit & triumphum. Cumque multis constet, ceteras regiones abundasse portentis, sola Gallia monstra non habuit, sed sinceritate fidei, doctrinae veritate, virtutum quoque titulis, & plurima operum exhibitione præfulsit. Vnde nunc quoque personarum penitus qualitate discussa, factisque electionum plenius exploratis, in personam sanctissimi patris Alexandri, de vere catholici & serenissimi regis sui beneplacito conuenerunt, literasque eius & nuntios passim & suscipiunt & honorant. Sed quia inter ipsum & principem nostrum, Deo volente, nouiter est reformata concordia, placuit ob gratiam ipsius ad momentum differre publicandae susceptionis edictum, donec iste noster ecclesiam regni sui consuluisse posset, & quod mente concepit assensus vestri conniuentia confirmasset. Neque enim prudentiam regalis excellentiae decuit aliquid super tanto negotio inconsulta vestra sapientia definire, ne gloriam suam alteri dedisse videretur, & reuerentiam vestram minoris quam debuit aestimasse. Quæ tamen super hoc ipse ab initio voluntas extiterit, multis declarauit indiciis, & expressit; quoniam patris Alexandri nuntios & literas cum reuerentia semper excepit & gratia,